

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Bundesverwaltungsgericht ze dne 28. ledna 2004 ve věci Franz Marhold proti Land Baden- Württemberg

(Věc C-178/04)

(2004/C 156/11)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Bundesverwaltungsgericht ze dne 28. ledna 2004 ve věci Franz Marhold proti Land Baden- Württemberg, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 15. dubna 2004, předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Bundesverwaltungsgericht žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následující otázce:

„Pokud jde o státního příslušníka Společenství, který byl jako profesor německé university státním zaměstnancem jedné ze spolkových zemí Spolkové republiky Německo a z toho důvodu obdržel zvláštní odměnu podle Gesetz über die Gewährung einer jährlichen Sonderzuwendung (zákon o poskytování zvláštní roční odměny), ale opustil toto zaměstnání před 31. březnem následujícího roku, aby odpověděl na nabídku katedry university jiného členského státu a vstoupil do veřejnoprávního zaměstnaneckého poměru k tomuto druhému členskému státu, způsobuje článek 39 ES nepoužitelnost pravidla stanoveného v čl. 3 odst. 5 bod 1 Sonderzuwendungsgesetz (SzuwG), podle něhož každá osoba, která vystoupila z veřejné služby před 31. březnem si může ponechat tuto zvláštní odměnu pouze pokud její nové zaměstnání je zaměstnáním ve veřejné službě podle německých právních předpisů?“

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Tribunale di Genova ze dne 15. března 2004 ve věci Andrea Vassallo proti Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende“)

(Věc C-180/04)

(2004/C 156/12)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Tribunale di Genova vydaném dne 15. března 2004 v řízení probíhajícím před tímto soudem mezi Andrea Vassallo a Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende“), předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která došla Kanceláři Soudního dvora dne 16. dubna 2004.

Tribunale di Genova žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1. Zda vzhledem k zásadám zákazu diskriminace a účinnosti a s ohledem na opatření přijatá Itálií pokud jde o pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem v jiném než veřejném sektoru, má být směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 (článek 1 a ustanovení 1 písm. b)

a ustanovení 5 rámcové dohody o pracovních poměrech uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS a ustanovené směrnici) chápána v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu právnímu předpisu takovému, jako je článek 36 vládního nařízení s platností zákona č. 165 ze dne 30. března 2001, který nevymezuje, „za jakých podmínek mají být pracovní smlouvy nebo pracovní poměry na dobu určitou... považovány za uzavřené na dobu neurčitou“, a který vylučuje od počátku a absolutně, aby zneužitím používání této formy smlouvy a poměrů mohly vzniknout pracovní poměry na dobu neurčitou?

2. V případě kladné odpovědi na otázku v bodě 1): má být považováno, vzhledem k uplynutí lhůty pro provedení směrnice, že směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 (a zvláště její ustanovení 5) a použitelné zásady práva Společenství – rovněž z hlediska vládního nařízení s platností zákona 368/2001, zvláště jeho článku 5, který stanoví jakožto obvyklý důsledek zneužití smlouvy na dobu určitou nebo pracovního poměru na dobu určitou přeměnu v pracovní poměr na dobu neurčitou – přiznávají jednotlivcům okamžité a bezprostředně vymahatelné právo podle vnitrostátních právních předpisů, které se nejvíce blíží projednávanému případu (a tedy podle pravidel vymezených vládní vyhláškou s platností zákona 368/2001), aby jim byl přiznán pracovní poměr na dobu neurčitou?
3. V případě kladné odpovědi na otázku v bodě 1) a záporné odpovědi na otázku v bodě 2): má být považováno, vzhledem k uplynutí lhůty pro provedení směrnice, že směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 (a zvláště její ustanovení 5) a použitelné zásady práva Společenství přiznávají jednotlivcům pouze právo na náhradu škody, kterou by případně utrpěli z důvodu, že Italská republika nepřijala náležitá opatření k tomu, aby se předešlo zneužití používání smlouvy a/nebo pracovních poměrů na dobu určitou ve veřejné správě?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Korkein hallinto-oikeus ze dne 16. dubna 2004 ve věci Mesto Uusikaupunki

(Věc C- 184/04)

(2004/C 156/13)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Korkein hallinto-oikeus ze dne 16. dubna 2004 ve věci Mesto Uusikaupunki, které došlo Kanceláři Soudního dvora dne 19. dubna 2004, předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Korkein hallinto-oikeus žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Má být článek 20 směrnice 77/388/EHS ⁽¹⁾ vykládán tak, že s výhradou ustanovení odstavce 5, je oprava odpočtů stanovená tímto článkem pro členský stát povinná, pokud jde o investiční majetek?

- 2) Má být článek 20 směrnice vykládán tak, že oprava odpočtů stanovená tímto článkem je použitelná i v případech, kdy investiční majetek, v tomto případě nemovitost, byl nejdříve určen pro činnost osvobozenou od daní, v kterémžto případě byly odpočty zpočátku úplně vyloučeny, a pouze později během období opravy byla nemovitost použita pro činnost podléhající DPH?
- 3) Může být čl. 13 část C druhý pododstavec směrnice vykládán tak, že členský stát může omezit nárok na odpočet daně pro pořízení nemovitého investičního majetku způsobem stanoveným ve finském zákoně o DPH, takže nárok na odpočet daně je zcela vyloučen v situacích jako v této věci?
- 4) Může být čl. 17 odst. 6 druhý pododstavec směrnice vykládán tak, že členský stát může omezit nárok na odpočet daně pro pořízení nemovitého investičního majetku způsobem stanoveným ve finském zákoně o DPH, takže nárok na odpočet je zcela vyloučen v situacích jako v této věci?

(¹) Šestá směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, 13.6.1977, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem správního oddělení Conseil d'Etat (Belgie) ze dne 1. dubna 2004 ve věci P. Housieaux proti Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale podporovaným Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I) a SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)

(Věc C-186/04)

(2004/C 156/14)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozsudkem správního oddělení Conseil d'Etat (Belgie) ze dne 1. dubna 2004 ve věci P. Housieaux proti Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale podporovaným Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I) a SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.), předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Správní oddělení Conseil d'Etat (Belgie) žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1. Je v čl. 3 odst. 4 směrnice Rady 90/313/EHS ze dne 7. června 1990 o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí (¹) dvouměsíční lhůta pořádkovou, tedy pouze indikativní pro orgán, kterému je žádost

o informaci určena, nebo jde o závaznou lhůtu, kterou musí tento orgán dodržet?

2. Za předpokladu, že dvouměsíční lhůta je lhůtou závaznou a že ke dni uplynutí této lhůty orgán, kterému byla žádost o informaci určena, nepřijal žádné rozhodnutí, co se rozumí „rozhodnutím“ uvedeným v článku 4 in fine uvedené směrnice, které může být soudně či správně přezkoumáno „ve shodě s platnými vnitrostátními předpisy“?
3. Zakazují čl. 3 odst. 4 a čl. 4 uvedené směrnice, aby „platné vnitrostátní předpisy“ vykládaly nevyjádření se orgánu, u kterého byla podána žádost o informaci, přičemž se nevyjádřil po dobu dvou měsíců uvedených v čl. 3 odst. 4 směrnice, jako konkludentní rozhodnutí o zamítnutí žádosti, rozhodnutí, které tedy není odůvodněno, ale může být předmětem soudního nebo správního přezkoumání podle článku 4?
4. Za předpokladu, že dvouměsíční lhůta uvedená v čl. 3 odst. 4 směrnice je pořádkovou lhůtou, brání čl. 3 odst. 4 a čl. 4 směrnice tomu, aby „vnitrostátní právní předpisy“ mohly stanovit pro žadatele o informaci možnost vyzvat orgán, aby odpověděl na jeho žádost o informaci v určité lhůtě a pokud se tak nestane, bude trvající nevyjádření se orgánu považováno za konkludentní rozhodnutí o zamítnutí poskytnout informaci, rozhodnutí, které může být předmětem přezkoumání v rámci správního soudnictví?

(¹) Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 56.

Opravný prostředek podaný dne 23. dubna 2004 p. Grahamem Frenchem, p. Johnem Neigerem a p. Michaellem Leightonem proti usnesení vydanému dne 20. února 2004 Soudem prvního stupně Evropských společenství (pátým senátem) ve věci T-319/03, Graham French, John Steven Neiger, Michael Leighton, John Frederick Richard Pascoe, Richard Micklethwait, Ruth Margaret Micklethwait v. Rada Evropské unie a Komise Evropských společenství.

(Věc C-190/04 P)

(2004/C 156/15)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byl předložen dne 23. dubna 2004 opravný prostředek podaný p. Grahamem Frenchem, p. Johnem Neigerem a p. Michaellem Leightonem, zastoupenými p. J. S. Barnettem, advokátem, proti usnesení vydanému dne 20. února 2004 Soudem prvního stupně Evropských společenství (pátým senátem) ve věci T-319/03, Graham French, John Steven Neiger, Michael Leighton, John Frederick Richard Pascoe, Richard Micklethwait, Ruth Margaret Micklethwait v. Rada Evropské unie a Komise Evropských společenství.